

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.048 van 1 april 2004
in de zaak A.116.458/XIV-8450.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 12 november 1969 en van Slowaakse nationaliteit, op 6 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 september 2001 tot weigering van verblijf, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gelet op de beschikking van 12 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 12 november 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 13 september 2001 en verklaart zich voor de derde maal vluchteling op 25 september 2001.

1.2. Op 27 september 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 januari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd. Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U bent een Slovaaks staatsburger, van Roma-origine. U woonde in Kosice. U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht wegens problemen veroorzaakt door uw afkomst.

In 1991 diende u in Duitsland een asielaanvraag in, die werd afgewezen. Vervolgens diende u rond juni 1993 in Nederland een asielaanvraag in. Nadat u daar in 1997 werd afgewezen, deed u op 17 oktober 1997 in België (een) aanvraag tot asiel. Op 10 december 1997 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf en vroeg ze de overname van uw dossier aan bij de Nederlandse staat. Nadat vervolgens uw asielaanvraag in Nederland werd afgewezen, diende u op 17 februari 1998 een tweede aanvraag in in België. Op 3 maart 1998 nam de Dienst Vreemdelingenzaken wederom een beslissing tot weigering van verblijf met overname van uw dossier door Nederland. Nadat daar een negatieve beslissing was genomen, werd u eind maart 1998 gerepatrieerd naar uw land van herkomst. Op 25 september 2001 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw derde asielaanvraag in.

In 1987 werd u, toen u acht maanden zwanger was van uw eerste kind, verkracht. U kreeg hierdoor een miskraam. Wanneer u hiervan aangifte wilde doen bij de politie, zei men dat uw man de dader was.

In 1998 werd u met uw gezin door Nederland naar Slovakije gerepatrieerd. Bij uw aankomst in de luchthaven werd uw man gearresteerd. Tot op de dag van vandaag bent u van de reden van zijn aanhouding niet op de hoogte. U werd met uw kinderen weggeleid van uw man en kreeg matrakslagen. Dan ging u naar uw schoonouders. Wanneer u in het politiebureau van Kosice naar uw man vroeg, zei men dat hij daar nooit was geweest. Drie of vier dagen nadien kwam uw man bij uw schoonouders toe. Aangezien hij ernstig verwond was, raadpleegden jullie onmiddellijk een arts. Enkele dagen nadien ging u met uw man naar het politiekantoor om het doktersattest te tonen waarop vermeld stond dat uw man geslagen was door politieagenten. De agent scheurde echter het attest kapot, gooide het in de vuilbak en stuurde jullie weg. Ook beledigde en bedreigde hij jullie.

Op school moesten uw kinderen in een klas voor Roma les volgen. Zij hadden niet dezelfde rechten als de blanke schoolkinderen, die een betere opleiding krijgen.

Ongeveer één keer per maand werd uw echtgenoot door blanken in elkaar geslagen.

Wegens zijn origine slaagde uw man er niet in werk te vinden. Vandaar dat hij zich genoodzaakt zag in het zwart bij te verdienen.

Bij de geboorte van uw dochter Sandra, op 4 juni 2000, behandelde uw arts, aan wie u 12.000 Kronen had betaald en niet de 15.000 Kronen die hij had gevraagd, u onvriendelijk. Uw dochter werd geboren met twee gebroken sleutelbeentjes.

Wanneer u in februari of maart 2001 ziek werd en naar het ziekenhuis ging, werd u, na een medisch onderzoek, meteen gehospitaliseerd. Er was een gezwel in uw baarmoeder vastgesteld en hierom werd u de dag na uw opname geopereerd. De volgende dag zei de dokter dat de operatie geslaagd was. U wilde weten welke operatie u ondergaan had, maar het was u niet toegestaan vragen te stellen. 's Middags werd u, zonder verdere uitleg, uit het ziekenhuis ontslagen. U verkreeg geen ziekenhuisattest, noch doktersvoorschriften, hoewel u nog pijn had. Omdat de pijn na één week nog niet weg was, maakte u een afspraak met uw wijkdokter. Hij onderzocht u en verwees u door naar andere dokters. Wanneer hij over de resultaten van alle onderzoeken beschikte, zei hij te vermoeden dat u gesteriliseerd was. Het gezwel in uw baarmoeder bleek niet te zijn weggenomen. Daar de wijkdokter niet zeker was, adviseerde hij u naar het ziekenhuis terug te gaan om meer inlichtingen te vragen. U ging dezelfde dag nog. Aan de balie van het ziekenhuis zei men dat de dokter die u wenste te spreken belet was en dat u een andere keer diende terug te komen. U werd kwaad en bleef vragen stellen over uw operatie, tot de betreffende dokter verscheen. U vertelde hem wat uw wijkdokter u had gezegd, waarop de dokter uw dossier ging zoeken. Twee uur later kwam hij terug met de mededeling dat er geen medisch dossier was over u en dat u er niet geopereerd was. Wanneer u dreigde met een aanklacht tegen hem, antwoordde hij een klacht tegen u te zullen indienen wegens illegale sterilisatie.

Twee of drie weken later vertelde u dit alles aan uw man. Hij wilde met de dokter die u had geopereerd praten, maar u hield hem tegen. U vreesde problemen met de politie en verkoos alles te laten zoals het was. Later, in België, zou u vernemen dat u inderdaad gesteriliseerd bent. In september 2000 werden u, uw man en uw drie kinderen Kristina, Nikola en Robert vóór de school in elkaar geslagen door ongeveer tien u onbekende mannen. Iemand belde een ziekenwagen. In het stadsziekenhuis weigerde men u te behandelen, zodat u naar een privéziekenhuis ging. U allen verbleef er ongeveer één week. U werd er ondervraagd door een politieagent, maar deze vertoonde niet veel interesse. Uw man vroeg hem naar jullie thuis (te) komen, maar dat heeft hij nooit gedaan. Nadat jullie uit het ziekenhuis ontslagen waren, ging u met uw man naar de politie, waar jullie een verklaring aflegden. Doordat de agent jullie uitschold werd u bang en verliet u het politiekantoor.

Rond 10 september 2001 staken onbekenden omstreeks 23 uur de woning van uw schoonouders in brand. Samen met de burens slaagden jullie erin de brand te blussen. De politie durfden jullie niet inschakelen, jullie meenden dat deze niets zou ondernemen. Uw man contacteerde die avond nog iemand die jullie naar België kon brengen en de dag nadien vertrok u, samen met uw man en vijf kinderen. Op 25 september 2001 diende u uw asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw internationaal Slovaaks paspoort, identiteitskaart, huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter Sandra, een medisch attest dd 09/08/2001, drie ziekenhuisrekeningen voor de behandeling van uw zoon Robert en twee medische attesten van twee Belgische artsen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat louter het behoren tot de Roma-minderheid niet kan leiden tot het toekennen van het vluchtelingenstatuut.

Aangezien betreffende de door u aangehaalde problemen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen enerzijds en tussen uw verklaringen en die van uw man anderzijds, ontbreekt het uw asielaanvraag aan geloofwaardigheid.

Zo verklaart u voor het Commissariaat-generaal dat uw man, na zijn drie dagen durende opsluiting in 1998 in het politiebureau van Kosice, zodanig gewond was, dat hij, meteen na zijn aankomst bij uw schoonouders, samen met u een dokter raadpleegde (verslag CGVS, p.6). U voegt daaraan toe dat uw man bij die arts een medisch attest bekam waarop vermeld stond dat hij door politieagenten geslagen was. Nog volgens uw verklaringen gingen jullie beiden met dat attest naar het politiebureau, waar een agent het attest kapot scheurde en jullie wegstuurde (verslag CGVS, p.7). Uw man verklaart daarentegen na zijn arrestatie, tijdens dewelke hij

geslagen werd, geen politie of dokter te hebben bezocht. Hij zei dat hij zich met een zalf, die hij van een oude vrouw gekregen had, beholpen had (verslag CGVS, p. 4).

Voorts zegt u op het Commissariaat-generaal (verslag, p.4) dat u na de aanval door skinheads in september 2001 net als uw man en drie kinderen één week in het ziekenhuis verbleef. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u echter dat daags na de aanval door de skinheads een molotovcocktail werd binnengegoot in het huis van uw schoonouders, waar uw gezin verbleef (verslag DVZ, vraag 42). Nog betreffende deze aanval verklaart u op het Commissariaat-generaal (verslag, p.5) tijdens uw hospitalisatie door een politieagent, die door het ziekenhuis was gecontacteerd, te zijn ondervraagd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken alsook in uw verzoekschrift zegt u echter dat de politie nooit op een oproep van uw schoonouders is ingegaan en u dus nooit heeft opgezocht. Daar waar u op het Commissariaat-generaal (verslag, p.5) en in uw verzoekschrift zegt na uw ontslag uit het ziekenhuis met uw man naar het politiebureau te zijn gegaan, zegt u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u niet naar de politie bent durven gaan. Ook uw man verklaart dit (verslag DVZ, vraag 42).

Daar de vastgestelde tegenstrijdigheden en lacunes betrekking hebben op de essentie van uw asielmotieven, ondermijnen zij op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het geheel van uw verklaringen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door u neergelegde documenten, namelijk uw internationaal Slovaaks paspoort, identiteitskaart, huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter Sandra en de drie ziekenhuisrekeningen voor de behandeling van uw zoon Robert, wijzigen het voorgaande niet daar zij gegevens bevestigen waaraan niet wordt getwijfeld. Ook de medische attesten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Ze bewijzen enkel dat u verwondingen hebt opgelopen en dat u gesteriliseerd werd maar (zeggen) niets over de omstandigheden waarin dit gebeurd en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

(...)"

2. Over de gegrondheid van de zaak.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel afleidt uit de schending van "art. 63/3 van de Vreemdelingenwet";

Overwegende dat de termijn van dertig dagen opgenomen in artikel 63/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) om uitspraak te doen in dringend beroep een termijn van orde is en geen vervaltermijn; dat de verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang om de overschrijding van die termijn in te roepen aangezien zij op het Belgisch grondgebied mag verblijven zolang haar asielaanvraag wordt onderzocht door het Commissariaat-generaal; dat zij intussen bijkomende stukken kan verzamelen, supplementaire informatie kan inwinnen en bewijsstukken kan voegen bij het administratief dossier om haar asielrelaas te staven, zodat zij niet getuigt van het rechtens vereiste belang om in dit verband een niet gepreciseerde vraag aan het Arbitragehof te stellen;

Overwegende dat de termijn om dringend beroep in te stellen bij de Commissaris-generaal zoals bepaald door artikel 63/2, 2/, van de Vreemdelingenwet niets te maken heeft met de termijn van orde, voorzien voor de uitspraak van de Commissaris-generaal;

Overwegende dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel afleidt uit de schending van “artikel 52, juncto 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet”;

Overwegende dat de verzoekende partij zich in dit middel beperkt tot het formuleren van algemene beschouwingen, dit middel bijgevolg niet uitwerkt en niet concreet betreft op de bestreden beslissing;

Overwegende dat het tweede middel onontvankelijk is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel afleidt uit de schending van de motiveringsverplichting;

Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen van verzoekster en van haar echtgenoot; dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoekster niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoekster precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;

Overwegende dat het derde middel gegrond is;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel afleidt uit de schending van “art. 63 en art. 63/3 van de Vreemdelingenwet”;

Overwegende dat de verzoekende partij dit middel niet uitwerkt en niet betreft op de bestreden beslissing;

Overwegende dat het vierde middel onontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 september 2001 tot weigering van verblijf, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op één april tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	R. VAN DEN EECKHOUT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DEN EECKHOUT.

D. MOONS.